

Neale Donald Walsch

Conversații cu Dumnezeu

Un dialog neobișnuit

– Volumul III –

Ediție revizuită

Traducere din limba engleză
de Monica Vișan

Editura For You
București, 2017

Introducere

Aceasta este o carte extraordinară. O spun ca o persoană care a avut foarte puțin de-a face cu scrierea ei. Într-adevăr, tot ceea ce am făcut a fost să „apar“, să pun câteva întrebări și apoi să scriu după dictare.

Asta-i tot ceea ce am făcut din 1992 încoace, când a început această conversație cu Dumnezeu. În acel an s-a întâmplat că, profund deprimat, am strigat îndurerat: Ce trebuie să fac pentru ca viața mea să meargă bine? Ce am făcut ca să merit o viață de luptă continuă?

Am notat aceste întrebări pe o foaie de hârtie într-o scrisoare furioasă către Dumnezeu. Spre marele meu șoc și spre marea mea surpriză, Dumnezeu mi-a răspuns. Răspunsul a venit în forma unor cuvinte șoptite în mintea mea de către o Voce Fără Glas. Am fost norocos că am scris acele cuvinte.

Fac acest lucru de peste șase ani. Întrucât mi s-a spus că într-o zi acest dialog particular va deveni o carte, la sfârșitul anului 1994 i-am trimis unui editor primul teanc de foi ce conțineau acele cuvinte. Ele au ajuns pe rafturile librăriilor șapte luni mai târziu. Iar timp de 91 de săptămâni această carte a fost pe lista celor mai bine vândute cărți publicată în *New York Times*.

A doua tranșă din dialog a devenit și ea un bestseller, fiind pe lista din *The Times* timp de mai multe luni. Iar acum

NEALE DONALD WALSCH

iată partea a treia și finală a acestei conversații extraordinare. Au fost necesari 4 ani pentru a scrie această carte. Ea nu a venit cu ușurință. Spațiile de timp dintre momentele de inspirație au fost enorme, mai mult decât o dată întâmplându-se să se întindă pe o prăpastie de peste jumătate de an. Cuvintele din primul volum au fost dictate în decursul unui singur an. Volumul II a venit într-un răstimp puțin mai lung. Dar acest segment final a fost scris în timp ce eu mă aflam în ochii publicului. Începând din 1996 încoace, pretutindeni unde mergeam nu auzeam decât „Când apare Volumul al treilea?“, „Unde e Volumul trei?“, „Când putem citi Volumul al treilea?“.

Îți poți imagina în ce situație am fost pus și ce impact a avut aceasta asupra procesului de a-l aduce la bun sfârșit. Era ca și cum aș fi făcut dragoste pe stadionul Yankee când este plin de lume. Dacă stau să mă gândesc mai bine, chestia asta mi-ar fi adus mult mai multă intimitate. În timp ce scriam Volumul III, de fiecare dată când luam stiloul în mână simțeam că cinci milioane de oameni se uită, așteaptă și atârnă de fiecare cuvânt.

Am spus acestea nu ca să mă laud că am încheiat această lucrare, ci ca să explic de ce a durat atât de mult. În acești ultimi ani, momentele mele de singurătate mentală, spirituală și fizică au fost foarte puține și deosebit de rare.

Am început această carte în primăvara lui 1994 și primele pagini au fost scrise în acea perioadă. Am stagnat multe luni, apoi am scris un an întreg, pentru ca, în cele din urmă, totul să culmineze cu ultimele capitole, care au fost scrise în primăvara și vara lui 1998.

Trebuie să fie clar un lucru: în niciun caz această carte nu a fost grăbită artificial. Uneori inspirația venea ușor, alteori puneam, pur și simplu, stiloul jos și refuzam să scriu – la un moment dat asta a durat mai mult de 14 luni. Eram hotărât să nu scot niciun fel de carte dacă asta însemna să mă forțez să o scot numai pentru că promisesem să o fac. Chiar dacă acest

lucru îl făcea pe editorul meu să fie puțin agitat, mie îmi dădea încredere în ceea ce urma să apară, oricât de mult timp ar fi durat. Acum ți-o prezint cu încredere. Această carte însumează învățăturile din primele două părți ale trilogiei, apoi le duce mai departe, înspre o concluzie logică ce-ți taie respirația.

Dacă ai citit fiecare introducere de la primele două volume, știi că de fiecare dată am fost puțin îngrijorat. De fapt, speriat de care ar putea fi reacția la aceste scrieri. Acum nu mai sunt speriat. Nu mai simt nicio teamă în legătură cu Volumul III. Știi că el îți va atinge pe mulți dintre aceia care-l citesc, cu introspecția și adevărul lui, cu căldura și dragostea lui.

Cred că acesta este un material spiritual sacru. Văd acum că același lucru este adevărat în ceea ce privește întreaga trilogie și că aceste cărți vor fi citite și studiate timp de zeci de ani, chiar timp de generații. Probabil, timp de secole.

Aceasta deoarece, luată la un loc, trilogia acoperă o gamă uluitoare de subiecte – de la cum să faci ca relațiile să funcționeze până la natura realității supreme și cosmologia Universului – și include observații asupra vieții, morții, dragostei, căsătoriei, sexului, calității de părinte, sănătății, educației, economiei, politicii, spiritualității și religiei, muncii de o viață și traiului sănătos, fizicii, timpului, moravurilor și obiceiurilor sociale, procesului de creație, relațiilor noastre cu Dumnezeu, ecologiei, crimei și pedepsei, vieții în societățile foarte evoluat din cosmos, asupra a ceea ce e corect și ce e greșit, asupra miturilor și eticilor civilizațiilor, sufletului, sufletelor pereche, naturii, dragostei adevărate și drumului către exprimarea extraordinară a părții din noi înșine care cunoaște Divinitatea ca fiind moștenirea noastră naturală.

Rugăciunea mea este ca această carte să vă folosească.

Binecuvântați să fim cu toții!

Neale Donald Walsch
Ashland, Oregon, septembrie 1998

1

Este Duminica Paștelui, în 1994, și iată-mă cu creionul și hârtia în față, după cum mi s-a cerut. Îl aștept pe Dumnezeu. El mi-a promis că vine, tot așa cum a venit și în Duminica de Paște de anul trecut și de acum doi ani, pentru a începe o altă conversație ce va dura un an. Pentru moment, va fi cea de-a treia și ultima.

Acest proces – această comunicare extraordinară – a început în 1992. Ea se va încheia de Paști în 1995. Trei ani, trei cărți. Prima a tratat despre probleme personale generale – relații romantice, cum să-ți găsești serviciul potrivit –, s-a ocupat de energiile puternice ale banilor, dragostei, sexului și ale lui Dumnezeu, cât și de modul în care le putem integra în viața noastră de zi cu zi. Al doilea volum a extins aceste teme, trecând la considerații geopolitice majore: natura guvernelor, cum să creăm o lume fără război, bazele pentru o societate internațională unificată. Această parte a treia și finală a trilogiei se va concentra, după cum mi s-a spus, asupra celor mai ample întrebări pe care și le pune omul. Concepte tratând despre alte țărâmurii, alte dimensiuni și despre modul în care este creată toată această țesătură complicată.

Trilogia s-a desfășurat progresiv, cuprinzând:

Adevăruri Individuale

Adevăruri Globale

Adevăruri Universale

Ca și în cazul primelor două manuscrise, nu am nicio idee încotro mă îndrept. Procedeu este simplu. Așez creionul pe hârtie, pun o întrebare și văd ce gânduri îmi vin în minte. Dacă nu apare nimic, dacă nu mi se dau cuvinte, pun totul deoparte și aștept o altă zi. Întregul proces a luat aproape un an pentru prima carte, peste un an pentru cea de-a doua. (Aceasta este încă în curs de elaborare acum, când o încep pe a treia.) Cred că acesta va fi cel mai important volum dintre toate.

De când am început acest dialog, pentru prima dată simt că devin foarte neliniștit de tot ceea ce se întâmplă. Au trecut două luni de când am scris primele patru sau cinci paragrafe. Două luni de la Paște și nu a apărut nimic – nimic, decât un sentiment de neliniște.

Am petrecut săptămâni revăzând și corectând greșelile din manuscrisul primei cărți din această trilogie – și chiar în săptămâna aceasta am primit versiunea finală, corectată, a Volumului I, dar am trimis-o înapoi cu 43 de greșeli de corectat. Volumul II, care este încă scris de mână, a fost încheiat de-abia săptămâna trecută – cu două luni întârziere față de „termen“. (Trebuia să fie terminat până la Paștele anului 1994.) Cartea de față, începută în Duminica Paștelui, în ciuda faptului că Volumul II nu a fost terminat, a zăcut în dosarul ei – iar acum, când Volumul II este complet, țipă să i se dea atenție.

Cu toate acestea, pentru prima dată din 1992, când a început totul, am senzația că mă opun angrenajului în care am intrat, ba chiar îl resping. Aproape că mă simt prins în

capcană de această obligație și niciodată nu mi-a plăcut să fac ceva ce trebuie făcut.

Mai mult decât atât, după ce le-am dat câtorva persoane exemplare necorectate din primul manuscris și le-am auzit reacțiile, sunt absolut convins că toate trei volumele vor fi foarte mult citite, examinate în amănunțime, analizate pentru relevanța lor teologică și dezbătute cu pasiune timp de zeci de ani.

Acest lucru mă face să-mi fie foarte greu să deschid pagina de față; mi-e foarte greu să consider creionul ca fiind prietenul meu deoarece, pe măsură ce îmi dau seama că acest material trebuie dus la bun sfârșit, știu că mă expun celor mai grosolane atacuri, ridicolului și chiar urii din partea multor oameni pentru că am îndrăznit să prezint această informație – și nu în mai mică măsură pentru că am îndrăznit să anunț că ea mi-a venit direct de la Dumnezeu. Cred că cea mai mare spaimă a mea este că mă voi dovedi a fi un „purtător de cuvânt“ nepotrivit și imperfect al lui Dumnezeu, dată fiind seria, practic fără sfârșit, de greșeli și fapte rele ce mi-au marcat viața și mi-au caracterizat comportamentul.

Aceia care m-au cunoscut în trecut – inclusiv fostele neveste și propriii mei copii – ar avea tot dreptul să iasă în față și să nege aceste scrieri, date fiind performanțele mele penibile ca ființă umană aflată în funcția simplă, nesofisticată, de soț și tată. Am eșuat lamentabil și în această calitate, și în alte aspecte ale vieții, legate de prietenie, integritate, hărnicie și responsabilitate. Pe scurt, sunt absolut conștient că nu sunt demn de a mă prezenta ca un om al lui Dumnezeu sau ca un mesager al adevărului. Ar trebui să fiu ultima persoană care să-și asume un astfel de rol sau măcar să îndrăznească să se gândească la el. Aduc o jignire

adevărului îndrăznind să-l rostesc, când întreaga mea viață a fost o mărturie a propriilor mele slăbiciuni.

Din aceste motive, Te rog, Dumnezeu, să mă eliberezi de datoria mea de a-Ți fi scrib și să găsești pe cineva a cărui viață îl face mai vrednic de o astfel de cinste.

Mi-ar plăcea să terminăm ceea ce am început – deși nu ai nicio obligație în acest sens. Nu ai niciun fel de „datorii“ față de Mine sau față de oricine altcineva, întrucât văd că gândul de a le avea îți dă un sentiment prea mare de vinovăție.

I-am dezamăgit pe mulți, inclusiv pe propriii mei copii.

Tot ceea ce s-a întâmplat în viața ta s-a petrecut în mod perfect pentru ca tu – și toate sufletele care au avut legătură cu tine – să evoluați exact așa cum aveați nevoie și cum voiăți să evoluați.

Aceasta este „ieșirea“ perfectă din încurcătură, folosită de către oricine din mișcarea New Age care dorește să scape de responsabilitatea acțiunilor lui și să evite orice rezultate neplăcute. Simt că în cea mai mare parte din viața mea am fost foarte egoist – incredibil de egoist – când am făcut ce mi-a plăcut, fără să-mi pese de impactul pe care aceasta o avea asupra celorlalți.

Nu e nimic rău în a face ceea ce-ți place...

Dar atât de mulți oameni au fost răniți, dezamăgiți...

Problema este ce anume îți place cel mai mult. Am impresia că spui că ceea ce-ți place cel mai mult acum este comportamentul care îi rănește cel mai puțin sau chiar deloc pe ceilalți.

Pui totul într-o lumină foarte blândă.

Am făcut-o intenționat. Trebuie să înveți să fii blând cu tine însuși. Nu te mai judeca atât.

E greu să nu o fac – în special când alții se grăbesc atât de tare să te judece. Simt că o să vă fac de rușine, atât pe Tine, cât și adevărul; că, dacă mă încapățânez să termin și să public această trilogie, voi fi un ambasador atât de jalnic al mesajului Tău, încât îl voi discredita.

Nu poți discredita adevărul. Adevărul este adevăr, fie că-l dovedești, fie că nu. El există, pur și simplu.

Minunea și frumusețea mesajului Meu nu pot fi afectate și nici nu vor fi afectate de ceea ce cred oamenii despre tine.

Tu ești, într-adevăr, unul dintre cei mai buni ambasadori, deoarece ți-ai trăit viața într-un mod pe care-l definești ca fiind departe de a fi perfect. Chiar dacă te judecă, oamenii pot admite ceea ce spui. Și, dacă văd că ești cu adevărat sincer, pot chiar să-ți ierte „trecutul mizerabil“.

Adevăr îți spun Eu ție: atât timp cât îți faci griji în legătură cu ceea ce gândesc alții despre tine, te afli în stăpânirea lor.

Numai atunci când nu ai nevoie de nicio aprobare din afară poți fi propriul tău stăpân.

Grija mea era mai mult pentru mesaj decât pentru mine. Eram îngrijorat că mesajul ar fi întinat.

Dacă-ți faci griji cu privire la mesaj, atunci transmite-l.

Nu-ți face probleme că va fi întinat. Mesajul va vorbi de la sine. Amintește-ți ce te-am învățat. Aproape că nu este important cât de bine e primit un mesaj, ci cât de bine este trimis.

Mai amintește-ți că îi înveți pe alții ceea ce ai tu de învățat.

Nu este nevoie să fi atins perfecțiunea ca să vorbești despre perfecțiune.

Nu e nevoie să fi atins starea de maestru ca să vorbești despre ea.

Nu e nevoie să fi atins cel mai înalt nivel de evoluție ca să vorbești despre el.

NEALE DONALD WALSCH

Străduiește-te doar să fii cinstit. Caută să fii sincer. Dacă dorești să repari tot „răul“ pe care îți închipui că l-ai făcut, demonstrează aceasta prin acțiunile tale. Fă ceea ce poți să faci. Apoi, lasă lucrurile așa cum sunt.

E mai ușor de spus decât de făcut. Uneori mă simt atât de vinovat.

Vinovăția și frica sunt singurii dușmani ai omului.

Sentimentul de vinovăție este important. El ne spune când am greșit.

Nu există ceva care să fie „greșit“. Există numai ceea ce nu-ți face un serviciu; care nu îți spune adevărul despre Cine Ești și Cine Alegi să Fii.

Sentimentul de vinovăție te face ostaticul lui *cine nu ești*.

Dar sentimentul de vinovăție este acela care, cel puțin, ne lasă să observăm că am luat-o razna.

Aici e vorba despre conștiință, și nu despre vinovăție.

Adevăr îți spun Eu ție: vinovăția este mana ce distruge recolta – otrava ce omoară plantele. Prin vinovăție nu poți să evoluezi, doar te veștejești și mori.

Ceea ce cauți tu este conștiința. Dar conștiința nu este vinovăție și dragostea nu este frică.

Repet, frica și vinovăția sunt singurii voștri dușmani.

Dragostea și conștiința sunt adevărații voștri prieteni. Să nu le confunzi una cu cealaltă, deoarece una te va omorî, pe când cealaltă îți va da viață.

Prin urmare, n-ar trebui să mă simt „vinovat“ în nici o privință?

Absolut deloc. La ce ți-ar folosi? Ți-ar permite numai să nu te iubești – iar aceasta omoară orice șansă ca tu să iubești pe altcineva.

Și ar trebui să nu-mi fie frică de nimic?

Frica și precauția sunt două lucruri diferite: fii precaut, fii conștient, dar să nu-ți fie frică. Frica paralizează, în timp ce conștiința mobilizează.

Fii mobilizat, nu paralizat.

Am fost învățat să-mi fie frică de Dumnezeu.

Știu. Și întotdeauna ai fost paralizat în relația ta cu Mine.

Ai putut crea o relație adevărată cu Mine numai atunci când nu ți-a mai fost frică de Mine. Dacă ar fi să-ți dau un dar, un har special ce ți-ar permite să Mă găsești, acesta ar fi lipsa de frică.

Binecuvântați sunt cei cărora nu le este frică, pentru că aceia Îl vor cunoaște pe Dumnezeu. Aceasta înseamnă că, pentru a renunța la ceea ce crezi că știi despre Dumnezeu, trebuie să nu ai frică. Trebuie să nu ai frică pentru a te detașa de ceea ce alții ți-au spus despre Dumnezeu. Trebuie să nu ai frică pentru ca să îndrăznești să intri în *propria ta experiență* legată de Dumnezeu.

Iar apoi nu trebuie să ai niciun fel de sentiment de vinovăție în această privință. Nu trebuie să te simți vinovat atunci când propria ta experiență încalcă ceea ce credeai că știi, ca și ceea ce ți-au spus toți ceilalți despre Dumnezeu.

Frica și vinovăția sunt singurii dușmani ai omului.

Totuși, unii spun că a proceda așa cum sugerezi Tu înseamnă a face un pact cu diavolul; că numai diavolul ar sugera așa ceva.

Nu există diavol.

Și asta ar spune-o tot diavolul.

Adică, diavolul ar zice tot ceea ce ar spune Dumnezeu?

Numai că mult mai inteligent.

NEALE DONALD WALSCH

Diavolul e mai inteligent decât Dumnezeu?

Să zicem că-i mai viclean.

Și zici că acesta este modul în care diavolul „vă duce de nas“, spunând ceea ce ar spune Dumnezeu?

„Sucind puțin vorbele“ – suficient pentru a-l îndepărta pe om de pe cărare și a-l face să o ia razna.

Cred că trebuie să discutăm puțin despre „diavol“.

Păi, am discutat o grămadă despre el în primul volum.

Se pare că nu destul. Și s-ar putea să fie unii care nu au citit Volumul I sau II. Cred, deci, că ar fi bine să începem cu un mic sumar al adevărilor ce pot fi găsite în aceste două cărți. Aceasta ar pune bazele pentru adevărurile universale mai extinse ce apar în al treilea volum. Și, mai încolo, vom ajunge din nou și la diavol. Vreau ca voi să știți cum și de ce a fost „inventată“ o astfel de entitate.

E-n regulă. Bine. Ai câștigat. Sunt deja implicat în dialog, deci se pare că el va continua. Dar există un lucru pe care oamenii ar trebui să-l știe, acum când mă implic în această a treia conversație: a trecut o jumătate de an de când am scris primele cuvinte ce apar aici. Suntem în noiembrie 1994 – o zi după Ziua Recunoștinței; au trecut 25 de săptămâni de la ultimele cuvinte de mai sus până la cele din acest paragraf. S-au întâmplat o mulțime de lucruri în aceste 25 de săptămâni. Dar un singur lucru nu s-a întâmplat. Această carte n-a avansat nici măcar cu o pagină. De ce durează așa de mult?

Vezi cum te blochezi? Vezi cum te sabotezi? Vezi cum te oprești din drum când ai pornit spre un lucru bun?

Așa ai făcut toată viața.

Hei, ia stai puțin! Nu eu sunt acela care a blocat acest proiect. Eu nu pot să fac nimic – nu pot să scriu un singur cuvânt – dacă nu mă simt îndemnat, dacă nu mă simt... detest să folosesc cuvântul, dar cred că trebuie... inspirat să mă întorc la hârtie și să continui. Iar inspirația este departamentul Tău, nu al meu!

Înțeleg. Tu crezi că Eu l-am blocat, nu tu.

Da, cam așa ceva.

Minunatul Meu prieten, așa sunteți voi, tu și alte ființe umane. Stați și nu faceți nimic timp de o jumătate de an, nimic pentru binele vostru cel mai înalt, ba chiar îl alungați de la voi, și apoi acuzați pe cineva sau pe ceva din afara voastră că nu ajungeți nicăieri. Nu vezi că totul se întâmplă după același tipic?

Păi...

Adevăr vă spun Eu vouă: nu există niciodată un moment în care Eu nu sunt cu voi; nici măcar o clipă când Eu nu sunt „pregătit“. Nu ți-am mai spus-o și altădată?

Da, dar...

Eu sunt întotdeauna cu voi, până la sfârșitul veacurilor.

Dar nu-Mi voi impune niciodată voința.

Eu aleg ceea ce spuneți că este pentru voi binele cel mai înalt, dar, mai presus de orice, aleg ceea ce voi vreți pentru voi. Și aceasta este cea mai sigură măsură a dragostei.

Când Eu vreau pentru voi ceea ce voi vreți pentru voi, atunci e sigur că vă iubesc. Când Eu vreau pentru voi ceea ce Eu vreau pentru voi, atunci Mă iubesc pe Mine, *prin* voi.

Tot așa, cu aceeași măsură puteți să determinați voi dacă alții vă iubesc și dacă voi îi iubiți cu adevărat pe ceilalți – pentru că dragostea nu alege nimic pentru ea însăși, ea caută doar să facă posibile alegerile celui iubit.

Aceasta pare a contrazice în mod direct ceea ce ai spus în Volumul I despre faptul că dragostei nu-i pasă câtuși de puțin de ceea ce este, face sau are celălalt, ci numai de ceea ce este, face și are Sinele.

Asta ridică și alte întrebări... Ce se întâmplă cu părintele care țipă la copil „Nu mai umbla pe stradă printre mașini!“ sau, încă și mai mult, își riscă viața alergând în mijlocul traficului intens ca să înșface copilul? Ce zici de acest părinte? Nu-și iubește copilul? Cu toate acestea, el și-a impus propria voință. Să fie clar: copilul era în stradă pentru că așa a vrut el.

Cum explici aceste contradicții?

Nu e nicio contradicție. Doar că tu nu poți să vezi armonia. Și nu vei înțelege această doctrină divină despre dragoste până când nu înțelegi că alegerea Mea cea mai înaltă pentru Mine este aceeași cu alegerea ta cea mai înaltă pentru tine. Și asta pentru că tu și cu Mine Una suntem.

Vezi tu, Doctrina Divină este, în același timp, o Dihotomie Divină, și aceasta pentru că viața însăși este o dihotomie, o experiență în cadrul căreia pot exista în același spațiu și în același timp două adevăruri contradictorii.

În acest caz, adevărurile aparent contradictorii sunt că tu și cu Mine suntem separați – și că tu și cu Mine Una suntem. Aceeași contradicție aparentă se vede și în relația dintre tine și toți ceilalți.

Susțin ceea ce am spus în Volumul I: cea mai mare greșeală pe care o comit oamenii în cadrul relațiilor umane este de a-și face griji pentru ceea ce vrea, este, face sau are celălalt.

Fă-ți griji numai pentru Sinele tău.

Ce este, face sau are Sinele? Ce vrea, ce are nevoie, ce alege Sinele? Care este cea mai înaltă alegere pentru Sine?

Susțin și o altă afirmație pe care am făcut-o în acel volum: cea mai înaltă alegere pentru Sine devine cea mai înaltă

alegere pentru celălalt atunci când Sinele își dă seama că nu mai există nimeni altcineva. Deci, greșeala este nu în *a alege* ce este cel mai bine pentru tine, ci, mai degrabă, în *a nu ști* ce este cel mai bine. Aceasta își are rădăcina în *a nu ști* Cine Ești Tu cu Adevărat și, cu atât mai puțin, cine cauți tu să fii.

Nu înțeleg.

Lasă-mă să-ți dau un exemplu. Dacă tu cauți să câștigi cursa de la Indianapolis 500 conducând cu 250 km/oră, aceasta s-ar putea să fie ce e mai bine pentru tine. Dacă tu cauți să ajungi în deplină siguranță la băcănie, aceasta s-ar putea să nu fie cel mai bun lucru pentru tine.

Vrei să spui că totul depinde de context?

Da. Întreaga *viață* este așa. Ceea ce este „cel mai bine“ depinde de cine ești și cine cauți tu să fii. Nu poți să hotărăști în mod inteligent ce este mai bine pentru tine până nu decizi în mod inteligent cine și ce ești.

Eu, ca Dumnezeu, *știu* ce Mă străduiesc să fiu. Prin urmare, Eu știu ce este „cel mai bine“ pentru Mine.

**Spune-mi, ce este „cel mai bine“ pentru Dumnezeu?
Trebuie să fie foarte interesant...**

Cel mai bine pentru Mine este *să vă dau ceea ce decideți voi că este cel mai bine pentru voi*, pentru că ceea ce Eu încerc să fiu este Eu Însuși exprimat. Iar Eu sunt aceasta *prin voi*.

Mă urmărești?

Mă crezi sau nu mă crezi, chiar te urmăresc.

Bine. Am să-ți spun acum ceva ce s-ar putea să ți se pară greu de crezut. Întotdeauna vă dau ceea ce este mai bine pentru voi, deși, recunosc, e posibil ca voi să nu știți întotdeauna acest lucru. Acest mister se luminează puțin acum, când începi să înțelegi ce fac Eu.